

Uz 50. obljetnicu II. osnovne škole Čakovec

Ljiljana Višnjić, učiteljica

Tijekom pedeset godina naše škole dogodile su se mnoge promjene unutar i izvan nje. Protutnjio je i Domovinski rat, a škola se, iz zgrade VUŠ-a, preselila u novu zgradu na jugu Čakovca. Škola je nekoliko puta mijenjala naziv. 50. rođendan škole bio je povod za razgovor s gospođom učiteljicom Nevenkom Vines koja ima najduži radni vijek od svih učitelja škole te gospođom učiteljicom Ljiljanom Višnjić, bivšom učenicom II. osnovne škole Čakovec. One su se prisjetile svojih učeničkih i učiteljskih početaka...

Tko shvati da ga učitelji pripremaju za život, postići će uspjeh !

Sjećate li se početaka svojega osnovnog školovanja?

U I. razred osnovne škole krenula sam školske godine 1957./58. U razredu je bilo oko 35 učenika. Škola je tada nosila naziv II. narodna osmogodišnja škola Čakovec. Školske godine 1958./59. promijenio se naziv škole u II. osnovnu školu Čakovec koji je ostao do završetka mojega osnovnog školovanja, tj. do školske godine 1964./65. Tada škola mijenja naziv u Osnovna škola «Martin Puštek». Vanjski dio zgrade nije se promijenio, ali se zato promijenila unutrašnjost. Dobro se sjećam unutarnjeg izgleda škole. Zastarjeli namještaj, klupe s kosom radnom plohom, fiksirano zeleno sjedište. Na kraju učionice stari, smeđi ormar. U kutu peć na drva i ugljen. Dašćani pod premazan uljnom bojom.

Draža mi je tada bila okolica škole. Okolica je pripadala Učiteljskoj školi-park sa stablima kestena, cvijetnjak, staklenik u kojem su bile sadnice za veliki školski vrt te voćnjak. U tom stakleniku prvi put sam vidjela stabla smokve što mi se urezalo u pamćenje.

Moja učiteljica, gđa Marija Jeđud, ostala mi je u dubokom sjećanju jer je svojim radom, toplinom, ljubavlju prema djeci utjecala na moje zanimanje nastavnice-učiteljice.

Kakav je bio tada, a kakav je danas, po Vašem mišljenju, odnos učenika i učitelja?

Da bismo postigli određeni uspjeh, kao i danas, moralo se učiti. Ozbiljnije se pristupalo radu.

Odnos učenik-učitelj potpuno se promijenio. Tada mi nismo bili u situaciji, kao učenici danas, da slobodno raspravljamo s učiteljima o svojim problemima, da budemo upoznati s ocjenama, da učimo uz igru. Danas je učitelj bliži učeniku.

Učiteljica Ljiljana Višnjić u svome razredu, 4.a

Sjećate li se nekog nestašluka u razredu ili nekog posebnog doživljaja?

Teško ću izdvojiti nestašluke u razredu tijekom osmogodišnje škole. Za vrijeme odmora često smo se dogovarali za školske priredbe, pomagali jedni drugima u gradivu ili predmetu u kojem je bilo poteškoća. U to vrijeme nije bilo toliko enciklopedija, televizije i ostalih izvora znanja kao što vi imate

danas. U pojedinim predmetima smjenjivali su se učitelji, predavali nam studenti... Snalazili smo se kako smo znali i umjeli. Vladalo je veliko prijateljstvo i sloga među učenicima. Posjećivali smo se i kod kuće učeći zajedno. Jedan od doživljaja kojeg se osobito sjećam bio je posjet rudniku ugljena u Murskom Središću s učiteljom Marijom Jeđud. Dobili smo rudarska odijela, podijelili se u grupe i

pošli u rudnik. Kao vodopad slijevala se žuta voda. Jednoj grupi učenika ugasile su se svjetiljke, izgubili su vodiča, te lutali rudarskim hodnicima. Stigli su do rudara gdje se miniralo i gdje se kopao ugljen. Oni su ih izveli vozeći ih vagončićima iz rudnika. Dobro su nas uplašili.

Gđa Ljiljana Višnjic na Pedagoškoj akademiji 1971.

Kada ste započeli s radom kao učiteljica?

S radom sam započela školske godine 1972./73. u kombiniranim odjeljenjima. U II. osnovnu školu došla sam raditi 1982. godine.

Mnogo se toga izmijenilo u životu škole i mojem osobnom. U II. osnovnoj školi bilo je mnogo odjeljenja. Nikad dovoljno prostora. Mojim dolaskom započeli su novi radovi u školi jer

nisam imala učionicu.

Kad sam došla u II. osnovnu školu, iznenadila sam se i veoma obradovala susretu sa svojim starim učiteljima koji su mi predavali. Navrla su mi sjećanja iz prošlosti, lijepi trenuci i uspomene s njihovih predavanja. Tada sam se uvjerala koliko učitelji pamte svoje učenike, generacije učenika.

Jeste li zadovoljni radom svojih učenika

sadašnjih i bivših?

Da, zadovoljna sam sa svima. Mnoge susrećem i danas kao poslovne, uspješne, obiteljske ljude. Moj trud i njihovo znanje je nagrađeno.

Tko shvati da ga učitelji pripremaju za život, uz svoj rad i zalaganje, postići će uspjeh.

Zvonimira Katić, 4.a

“Prehrana učenika provodila se uz pomoć organizacije Crvenog križa. Tada smo isprva i lončiće nosili od kuće.”

Danas je učitelj bliži učeniku.